

in ga nosijo v vinske hrame. — Drevesa se užé rumené, listje odpada. Kosci užé drugič kosijo in spravljajo otavo. Zadnje pridelke spravljajo z njiv in mrzla sapa piše po praznem strnišči. Pridni gospodarji sejejo ozimino. Lastovke in druge ptice selivke jemljó od nas slovó ter se napravljajo v bolj gorke in prijetne kraje. — Planinarji ženó živino z planin in rovtov. Pogostoma dežuje ter vse kaže, da bode kmalu konec prijetnega zelenja in veselega življenja v naravi. Tako mine vse na tem božjem svetu, da se probudí zopet k novej delavnosti, k novemu — življenju.

Zima.

Drevje je izgubilo svojo lepoto in stojí golo; cvetice so ocvetele, in trava po travnikih in senožetih je zvenela. Zdi se nam, kakor bi se nam še sanjalo od lepih cvetic, dreves, od bogatega polja, sladkega ovočja (sadja) in vesele trgatve. Ptice pevke so otišle, pisani metulji in murčki so pomrli, živahne čebelice so se poskrile. Vse je žalostno in tiho. Solnce pozno vzhaja in kmalu zahaja. Nebó je največ oblačno. Noči so temne. Živina ne gre več na pašo. — Iz dimnikov se dviga gost dim. Stari ljudjé in otroci sedé v hiši za pečjo. — Predíce pridno kolovrate sučejo in predejo, da po vsej hiši grmí; druge ženske šivajo in pletó nogavice. Moški delajo in popravljajo kmetijsko orodje. Sneg zapade in pobéli polje in travnike. Zemlja počiva, da na pomlad zopet veselo vstane in nam prinese novega veselja, novega življenja.

Otroci! naglo vam teče zlati čas prijetnih mladih dni. Hitro vam mine dan, mesec, mine vam leto za letom. Ne pustite tedaj zlatega mladega časa brez dobička iti v morje — neskončne večnosti!

A. Leban, Mosirski.

Štorklja.

Štorklja je ptica močvirnica. Živí ob velikih močvirjih, mokrih lokah in travnikih, po katerih loví živež sebi in svojim otrokom. Po takih krajih je štorklja ljudém priljubljena žival, kakor pri nas lastavica — in nesrečna je ona hiša, na katerej bi si štorklja ne naredila gnezda. Užé več let je na Ogrskem v nekej vási zmirom na istej strehi gnézdila štorklja, ter za svoje mladiče skrbela. Januško, ki je bil ravno domačo šolo izvršil, naredí si nekega dne šalo, zleze na streho, in ondu štorkljina jajca zamení z gosjimi. Starka tega nij zapazila. Jela je valíti in tako se izvalé konec četrtega tedna štiri mladiči. A kako se štrk (samec) prestraši, ko ugleda mladi rod, a ne svojega plemena. Ropotal je z dolgim kljunom nad ubogo štorkljo ves srdít na ta izródek. Odletí od domačega gnezda, a hitro se zopet vrne z drugimi štrki, svojimi sosedi, da jim pokaže doživelo nesrečo. Vse štrke ta izródek tako razkači, da udarijo čez ubogo štorkljo ter jo mahoma ubijejo. A kdo je bil kriv kazni? Ali ne malopridni Januško, ki si je hotel šalo narediti?

Ne trosi nemíra med srečne ljudi,
Nemir je, ki srečnim veselje kali!

Ognjestav Mosirski.